

Драгош Калајић

ОБНОВА МОНАРХИЈСКОГ ИДЕАЛИЗМА

НОВА АРИСТОКРАТИЈА НА ВИДИКУ

Да ли човек треба да личи на Бога или мајмуна?

Каква је разлика између орлова са стегова европског племства
и мишева те патки из стрипова модерне под-културе?

Шта је прави смисао изјаве Луја XVI: "После мене – потоп!"?

Каква је веза између краљеубиства и масовних гробница?

Шта симболише круна?

ЈЕДАН АМАРКОРД УМЕСТО УВОДА

Одбојност коју у модерном човеку може изазвати појава идеала званог "монархија" – искусио сам двадесетој години живота. Тада сам, на римској сцени "трка авангарди" привукао позорност једног новинара шик-шок недељника АВС који ме је посетио с намером да направи портрет пустоловног бегунца из комунизма ка "слободном свету" капитализма. Веома се разочарао кад је дознао да сам кроз "гвоздену завесу" прошао помоћу пасоша, који нисам одбацио. Потом га је потпуно збунила изјава да сам се на Истоку осећао у једнакој мери слободан као и на Западу. Изјава је била заснована на уверењу да ниједан систем не поклања слободу већ је човек сам мора изборити. Додао сам да су ми такође једнако одвратни и комунизам – као и капитализам. Замолио ме је, иронично, да га обавестим о неком "трећем" систему где бих волео живети.

Одговорио сам, охоло попут глумца на сцени аматерског позоришта, да мом естетском идеалу одговара једино монархијска држава или аристократска република. Очи су му, на пречац, засијале.

Од те узгредне исповести новинар је вешто направио ударну репортажу. Млад, авангардиста а монархиста – то је изгледало сензационално попут вести да је неки човек ујео пса. У то време,

почетком тридесетих година столећа, монархијски идеал је окупио само инат груписе непоколебљивих посталичара, с једном ногом у гробу. Појава репортаже ојадрила је господина Гаспара дел Корса, власника галерије "Obelisco", за коју сам радио. Био је озбиљно уплашен и уверен да сам угрозио углед и пословање галерије, прослављене првим изложбама Далија, Бурија, Магрита, Раушенберга... Премда у галерији није било никога изизев нас и секретара, говорио је шапатам као да је простор "озвучен" инструментима неке тајне полиције: "Такве ствари се не говоре јавно! Изгубићете све симпатије критичара! Како да им то сад објасним? Најбоље би било да све то лепо демантујемо. Као: по среди је неспоразум због Вашег слабог познавања италијанског језика."

Добро се сећам да ми је огромни капитал самопоуздања – стечен тучама по сокацима београдске Чубуре и на трибинама литерарних дружина Треће те Четрнаесте београдске гимназије – био знатно начет. Ипак, ништа нисам порекао и тако сам, гурнут скандалом, закорачио у незнани простор усамљености. Око мене све је опустело: ишчезли су поздрав и осмеси. Једне вечери, на отварању неке изложбе, где се окупио "сав Рим", док сам стајао, издвојен, при крају buffeta, прикривајући осамљеност тобожњим интересовањем за послужења – пришла ми је једна витка фугура племства, коју сам познавао једино по фотографијама призора "слатког живота".

Био је то принц Дадо Русполи, последњи потомак славне, хиљадугодишње лозе, познатије као play boy без премца, увек у друштву најлепших жена света, од Брижит Бардо до Елизе Мартинели. Загледао се и моје лице једним оком орловског аристократицизма и другим оком декадентног релативизма, упитавши: "А ви сте онај млади верник монархијског идеала?" Климнуо сам главом као да признајем неку порочност. Осмехнуо се: "Лепо је чути да неко има смелости за такав идеал данас, када се и племићи масовно уписују у партије демократије. Знате ли да такав идеал не доноси срећу?" Није тражио одговор већ је пробао један залогај димљеног лососа. Кренуо је руком за другим али је одустао, извивши покрет у пантомиму безвољности: "Mangiare non é chic!" Са истом безвољношћу осмотрио је лица гомиле да би ме обавестио: "Видите, ни они немају срећу. Само изгледају срећни, глуме срећу. У њима је све мртво, тамно, без искре живота. Ви бар имате ту искру. Нисте ни свесни, можда, каква је то привилегија, какав дар од Бога".

БОЖАНСКА ИСКРА У ЧОВЕКУ

Да ми је неко тада поверио своје озбиљно уверење у будућност велике обнове монархијског идеала – попут ове што обузима срце народа широм православне Европе – од Београда до Москве – ја бих такође озбиљно посумњао у његово ментално здравље. Ипак, ако су непосредни увиди писца ових редова довољни за ваљани вредносни суд – покрет обнове о којој је реч углавном није на висини свог идеала. Далеко је испод идеала јер не поседује свест о најдубљим темељима монархијског поретка и о највишем смислу те установе метафизичке природе човека. Додуше, са одређеног становишта, изложено незнање је и врлина јер посредно осведочава искреност те природност жудње која потиче из сачуваних зона племенитости људског елемента.

Уместо да открију и покажу ту пламенитост, поборници обнове монархијског поретка је скоро стидљиво скривају те се прилагођавају просташтву противника, настојећи да рационалним разлозима образложе идеал чија је природа изразито над-рационална. Спуштајући се на разину противника а без оружја узвишености и знамења небескости – која својим бљеском ослобађају заточену истину суштине људскости и изазивају просветљење те преобраћење – поборници монархије унапред губе битку. Показивање позитивних примера уставних (квази)монархија у савременој Европи је сасвим недовољно за победу јер су у питању пуки симулакри, чије су добробити тешко одредиве и процениве. Стога је умесно питање противника монархије: зар је неопходно променити толико много да би се добило толико мало?

Неопходно је спознати да најдубљи темељи монархијског поретка почивају у најбољем елементу људске "мешавине". Реч је о непревазиђеној дефиницији човека коју је нашим мислима и сновима пружио Платон. Према Платоновом учењу, човек није јединствено биће већ је "мешавина" у знаку дуализма божанског и животињског елемента. Божански или "небески" елемент присутан је у човеку посредством ума (изнад разума) и његове отворености за просијавања вечних и идеалних начела, односно вечних и идеалних формативних те информативних узора. Захваљујући тој отворености ума и уз помоћ светлости највиших истина – човек у себи сузбија навалу сила животоњског елемента те их укрођује и правилно усмерава за личну и општу добробит.

Затварањем ума и губитком "небеске" светлости, човек постаје плен и жртва, медијум или слуга ослобођених стихија нискости. Тако настаје прво психичка а потом животна и коначно друштвена ан-архија, односно супротност ономе што је вазда најбоље: архија (првобитност), Зато нас Платон позива на пут обнове "првобитног стања", на пут повратка "звезданом пребивалишту".

У том божанском елементу човека – који га чини усправним и битно, вертикално различитим од свих животињских врста – почива најдубљи смисао традиције да идеални монарх влада на основу божанског опуномоћења, по божанском праву. Зато европски народи кроз предања чувају саћање на божанско порекло древних династија. Зато су монарси витешке европе били обавезни да се на поприштима историје, врлинама ума и срца, докажу као веродостојни потомци богова.

Низ древнијих, индоевропских, традиција сведочи да је присутност божанске светлости у најбољим људима била видљива и голим очима. Знамење те присутности преузела је и хришћанска традиција, у облику ореола око глава светаца. Истом поретку симболизма припада и

круна, знамење уједињења људског и божанског. По Рјечнику симбола Швалијеа и Гербранта, "место круне на врху главе даје јој узвишено значење: она није само судионик вредности главе, врхунца људског тела, него и вредности онога што надвисује и саму главу, а то је дар који долази одозго: такво место обележује трансцедентни значај једног испуњења. Кружни облик круне исказује савршенство и суделовање у природи небеској, чији је симбол круг: У окруженом спаја оно што оно што је испод њега с оним што је изнад... И напослетку, твар од које је круна израђена,

бидна или минерална, одређује посветом овом богу или оној богињи природу извршеног јуначког дела и природу доделене божанске награде. Истодобно, круна открива које су надземаљске снаге биле ухваћене и искоришћене да би награђени подухват успео. Јасно је стога да круна симболише до стојанство, власт, краљевство, приступ вишим редовима и снагама."

Такође је јасно да се божанска светлост не поклања, "демократски" или "комунистички", свима већ се она предаје оним који је заслужују освојити врлинама мисли и дела, онима који успевају силом ума и срца "приступити вишим редовима и снагама". Реч је о чудесним подухватима који доказују племенитост. Победи и подвиге својих јунака Хомер објашњава њиховом способношћу да од богова предходно узму оно што он означава речју кудос. У питању је реч чије је значење до недавно било изгубљено те су је преводиоци тумалчили као ознаку "славе". Тек је славни индоевропеиста и лингвиста Емил Бенвенисте уочио нелогичност таквог превода: слава не претходи већ само услеђује победе и подвиге. Тражећи помоћ у осталим индоевропским језицима, он је уочио да је древно значење речи кудос сачувано у српском еквиваленту, у српској речи чудо. Дакле хомеровски јунаци узимали су од богова чудесне моћи делотворности.

Можемо закључити да се суштина улоге монарха и аристократије састоји у постварењу чуда спреге људи и богова. Зато Сервије учи да је "краљ свештеник и мостоградитељ" ("Majorum haec consuetudo ut Rex esset etiam sacerdos et pontifex"). Јасно је да се ту мисли на улогу градитеља оног највишег и највећег моста, који повезује "земљу" и "небо", људе и богове, односно човека и снаге те енергије свемирског Реда.

Изостанак божанске светлости у монарху је огромна и ненадокнадива слабост. Ипак, у недостатку замене, таква слабост не може оправдати свргавање и рушење монархијског поредка ако монарх уме бар формално играти своју улогу, симболисати путоказ ка архији, ка "звезданом" завичају људске врсте. Присуство монарха бар истрајно подсећа људе да у себи садрже божански елемент те да га требају будити, чувати и развијати достојним мислима и делима. Присуство монарха на врху државе позива људе да буду слични Богу, јер су створени налик Богу. Рушење монархијског поредка отвара пут људског пада на коме човек прво стиче празноверје да потиче не од Бога већ од мајмуна а потом и постаје сасвим налик мајмуну.

КРАЉЕУБИСТВО: ОД ЛУЈА XVI ДО АЛЕКСАНДРА КАРАЂОРЂЕВИЋА

Убиство краља изазива најтеже последице јер се таквим злочинем стварно или симболично затире највише осведочене присутности божанског елемента у човеку. Дакле, у питању је убиство не само једног људског бића већ и небеских начела које оно симболише, по формули самопредстављања Фридриха II: "Ја Фридрих II, у служби краља Пруске." Историјско искуство нам сведочи да краљеубиствима скоро редовно услеђују ужасне несреће. Тако је убиство невиног краља Луја XVI означило почетак најстрашнијег периода у историји човечанства, обележеног светским ратовима и масовним гробницама, конц-логорима и геноцидима, свевлашћем демоније материјалне похлепе и тоталитарних система животињског материјализма, планетарним ланцем еколошких катастрофа и незадрживим ширењем технолошких пустиња нихилизма, светским размерама уништења вредности разноврсних култура и такође светским размерама изрођавања човека посредством наметања "интернационалних", под-људских, модела живота...

То је биланс историјског "прогреса", званично отвореног Француском револуцијом, односно преузимањем власти од стране "трећег сталежа". Као да је сечиво гиљотине, заривши се у демократску основу краљеубиства, ослободило неслућене снаге зла и смрти. Имамо већ предовољно историјског искуства – дугог две стотине година – да спознамо прави, пророчки смисао чувених речи Луја XVI: "После мене – потоп!" Мора се признати вештина масонских "просветитеља" који су успели, пред засењеном простотом, прикрити и преиначити смисао те краљевске опорукe, приказујући је, у школама одговарајућег "усмерењаштва", као доказ краљевске саможивости. Уствари, била је то велика и основна опомена: свргавање краља и начела које он отелотворује – руши све бране и омогућује потоп врлина и вредности.

И пред очима краљеубица уме да засија чудо присутности божанског елемента у жртви. Једно такво чудо се појавило и у Ипатијевском дому, у Јекатеринбургу, у ноћи седамнаестог јула 1918. године, када су непријатељи хришћанске, царске Русије и руског народа мучки убили Николаја II Романова, царску породицу, децу па чак и верне псе. Како обелодањује, данас, истраживач Гелије Рјабов, у студији под насловом Приморани смо да вас стрељамо, на основу прикупљених сведочења убица, премда су искусни целати циљали право у срца жртава и премда је паљба трајала три минута – децу су потом бајонетима морали докрајчивати јер су показивала знаке живота. И даље: "Било је још чудније да су се револверски меци одбијали од нечега и попут града скакутали по соби. Када су покушали да једну од преживелих девојчица пробурозе бајонетом – бајонет није успевао да пробије телашце. Због свега тога процедура је узела двадесет минута." Чуда су се појавила и на месту укопа: "Када су почели да скидају једну од девојчица, видели су тело изрешетано на бројним местима а из рупа од метака сијали су се дијаманти. Онима који су ту били засијале су очи од похлепе. Командант је одмах распустио групу..." И сам Рјабов уочио је чудо откривши скелете царске породице са лобањама у којима су савршено сачувани мозгови.

Рјабову припада слава и што је потпуно демолирао званично, бољшевичко оправдање злочина. Наводно, "бели" су напали Јекатеринбург па бољшевици нису имали времена за повлачење Романових на безбедно место те су одлучили да их ликвидирају, како би непријатељу одузели "заставу контрареволуције". Истина је да су "бели" напали Јекатеринбург тек осам дана касније, што ће рећи да су "црвени" имали довољно времена за повлачење Романових. Зашто су их

убили? То мучи и Рјабова, на крају истраживања: "Три дана која ми преостају до одласка у Москву лутам око рушевина Ипатијевског дома. Тамне мисли ме муче и обузима ме осећање револта. Зашто? Зашто су то учинили?"

"Революционарни" одговор пружа Лав Троцки алијас Бронштајн у свом Дневнику из изгнанства, из 1935: "Одлука није била само опортунa већ и нужна. Бруталност тог преког суда показала је читавом свету да смо спремни на борбу без милости, не гледајући ником у лице. Есекција Романових се наметнула не само да би уништила, ужаснула и парализала противнике већ и да би протресла наше, да би им показала да се натраг не враћамо, да смо се отворили или за потпуну победу или за потпуну пропаст. У интелектуалним круговима партије можда је било незадовољства и врћења главом. Али масе радника и војника нису имале ни тренутка сумње. Не би разумеле, нити прихватиле другу одлуку".

Никад нико није горе увредио раднике и војнике од самозваног "вође" пролетаријата, заправо агента великих лихвара, попут Шифа, Варбурга или Гинзбурга, који су финансирали Октобарску револуцију ради уништења хришћанске царевине и геноцида руског народа. Лаж Троцког јасно разобличује чињеница да није било могуће наћи Руса вољног да изврши цареубиство те су га починили странци, интелектуални фанатици и физички најамници. По зидовима Ипатијевског дома најамници су оставили порнографске цртеже а фанатици езотеријске знаке, сатанске симболе и један стих Хајнеа: "Те ноћи је Балтазар од својих поданика био убијен."

(Узгред речено, неколико деценија касније, у Београду, у кафани "Руски цар", један потомак "белих" Руса, по имену Леонид Шејка, основао је дружбу уметника "Балтазар", из које се развила "Медијала", један од најспектакуларнијих покрета отпора модерној култури те цивилизацији, у знаку идеала обнове "краљевског" пута целовитости европског човека).

Излишно је предочавати безмерну трагедију која је уследила погубљењу Романових и која још увек траје. Упутно је предочити узрочну везу између краљеубиства и трагедије српског народа јер она још увек није уочена. Довољно је педагошки поглед ограничити на сцену XX века, који почиње у знаку убиства краља Александра Обреновића. Као да је тада провиђење хтело показати људима безгранични апсурд тог чина – оно је на једном месту спојило крајње смешне побуде зликоваца и крајње свиреп начин убиства, који је с правом нашао одговарајуће место у аналима Крафт-Ебингове Сексуалне психо-патологије. И није случајно већ закономерно да су убице краљевског пара, припадници тајне организације "Црна рука" – иначе превасходно чланови масонске интернационале, попут Танкосића и Цигановића, или њени несвесни медијуми, попут Аписа – десетак година касније организовали атентат на престолонаследника Фердинанда Хабсбуршког у Сарајеву, створивши злоделом формални повод за Први светски рат, у коме је недужна Србија изгубила више од половине најбољег мушког становништва.

Претпостављам да је у очима наручиоца атентата и изазивача Првог светског рата – као средства уништења хришћанских царевина – сва кривица престолонаследника Фердинанда почивала у његовој оданости хришћанској доктрини и непоколебљивој борби против масонерије. Он је такође претио да ступањем на престо препороди царевину којој је служио.

Многа сведочанства указују да је и краљ Александар Карађорђевић био кажњен смрћу зато што се усудио да противуречи налозима масонерије и да Југославију спасе од трагичне судбине предодређене жртве анти-немачке и анти-европске политике такозваних "Савезника". Исту судбину покушао је, *in extremis*, да избегне и принц Павле Карађорђевић те је зато био свргнут пучем од 27. марта 1941, који су извели издајнички, англофилски генерали и политичари

масонске обедијенције. Исход тог симболичног "регентуобинства" је ужасно познат као цинично испуњење захтева заведене масе: "Боље гроб него роб".

Неопходно је истаћи да се убиством краља не окончава монархија: она се само из домена стварности повлачи у домен идеала. Краљеубиство означава почетак жудње за обновом монархије. То је добро уочио племић Риварол, велики бард контрареволуције, током револуционарног терора у Паризу. Гледајући како вуља каменује статуу монарха, он је приметио да је само први ударац намењен краљу док остали заправо циљају рупу у споменику, симбол празнине отворене губитком суверенске присутности. У питању је типични парадокс ниҳилизма: уништивши врлине и вредности ниҳилизам губи сваки смисао те мора замрети ослобађајући простор за обнову или повратак изгубљеног. Ако пак истрајава у свом опстојању, ниҳилизам мора уништити оно што преостаје, дакле самог себе. Тако се ослобађају стваралачке снаге које на рушевинама ниҳилизма ускрсавају врлине и вредности.

ПРЕДСЕДНИК ЈЕ СИМУЛАКР МОНАРХА

И у друштвима где је улога монарха већ вековима одсутна – потреба за таквом улогом одржава макар његове сурогате. О природној потреби друштва за функцијом монарха сведочи и улога председника државе у разноврсним "демократским" системима. Савремено европско искуство сведочи да је ступањ политичке ефикасности система обично пропорционалан размерама овлашћења председника државе.

Председник "демократске" државе је заправо симулакр монарха, нека врста замене. Дobar пример изложеног правила пружа најпотпунија улога председника државе на европској сцени, у Француској. Према уставним одредбама, председник француске државе је командант војске те бира председника владе и именује министре. Он је такође врхунски арбитар у свим значајним политичким споровима, располажући овлашћењима да се супротстави одлукама Парламента, да га распусти те да распише нове изборе посланика. Председник француске републике располаже правима и моћима примене ванредних мера у кризним ситуацијама. Квази-суверенску природу те улоге изражава и формула да је њен носилац "председник свих Француза", што недвосмислено одређује над-партијски положај те одговарајуће дужности и обавезе првог човека државе.

Како тачно уочава бивши министар и посланик UDF, Фернан Икар, "француски народ има монархијски менталитет. И није случајно да је режим који је октроисао генерал Де Гол савршено прилагођен народу те да се може дефинисати као монархијска Република".

Ако неко не зна неопходно га је обавестити да јр генерал Де Гол "октроисао" такав председнички систем управо као најкраћи пут до обнове монархије, имајући у виду и будућег монарха, потомка Капетинга, принца од Орлеана. Међу многим исказима Де Головог монархијског идеала посебно је дирљива његова честитка принцу од Орлеана, у поводу женидбе

сина Анрија са принцем Маријом-Терезијом од Виртенберга: "Ваша висост је мој цењени пријатељ. Ваша будућност и будућност принца Анрија преплићу се са надама Француске. Радујем се због женидбе Вашег сина коју сматрам значајним националним догађајем".

Наравно, француски председнички систем само личи на монархијски. Разлике су на штету републике. Већ и сама чињеница да председник бива биран на основу предлога партије којој припада, осведочава немогућност над-партијске природе председника. Идеално, он је председник свих Француза али је у стварности заправо заступник само једног дела, једне партије француског народа, без чије подршке не може опстати на врху државе. Стога је улога председника фатално условљена низом нижих и посебних интереса и утицаја. Осим тога, природна потреба људске слабости да таква улога буде потврђена и обновљена на следећим изборима – онемогућава или сузбија дугорочну политику, ослобођену бриге за сопствени положај.

Веродостојни монарх, ослобођен брига за самопотврђивање у непосредном "јавном мњењу", као и од условљавања партија, управљања државом, уз помоћ елите, имајући у виду општу добробит и најдаље хоризонте судбине и мисије народа. По дефиницији, дугорочне добробити су неупоредиво боље од само краткорочних, тим пре јер нам историјско искуство сведочи да ове последње имају и наличја, односно и скупе цене које се пре или касније морају платити, као камата на дугове.

Суштинску разлику између веродостојног монарха и његове демократске "имитације" најбоље је и најсажетије изразио сер Чарлс Питри: "Председник републике који обећава верност начелима Устава, што су га створили људи, а краљ кога је окрунила Црква, као представника Бога на земљи – разликују се један од другог као дијамант од лажног драгог камена".

Изложену дефиницију разлика можемо проверити тамо где смо се затекли нашим погледом, дакле у француском видокругу. Француски краљеви оставили су нашим очима, мислима и сновима велелепне замкове испуњене ремек-делима великана уметности тих времена; чудесну лепоту паркова версајског дворца, у које је могао ступити и уживати сваки намерник, био он племић или сељак; на стотине катедрала, величанствених споменика божанске природе човека и истрајне тежње "небеским" начелима; палату Лувра са баснословним трезорима врхунских умећа свих култура... Last but not least, оставили су и нашим непцима раскошне ужитке "француске кујине".

На другој страни поредби – видимо само грбове, наказе и керефеке, од споменика Помпидуовог председниковања, у облику гигантске машинерије апсурда, зване "Бобур", због чијег смештаја је разорен читав један квартал Париза, преко псеудо-египатског и заправо масонског споменика Митерановог председниковања, што заклања и нагрђује визуру Лувра, као принудни улаз, до копије Дизниленда, зване "Disney-Lang", по министру културе Џеку Лангу... Last but not least, ову "демократску" епоху карактерише повлачење "француске кујне" пред силом наднационалног капитала која намеће масама "западни казан", односно ланац инстант-прехране храном званом "смеће" (junk-food).

"ПЛЕМЕНИТОСТ ОБАВЕЗУЈЕ"

Суштина изложених разлика почива у темељној супротности између племства и просташтва, односно између божанског и животињског елемента људске мешавине. Зато епоху владавине племства у Европи обележавају катедрале и замкови, витешки и монашки редови, јуначки епови и лирска певања народа, подвизи светачког богољубља и аристократског честољубља а епоху владавине просташтва, широм савременог света, карактеришу банке и против-атомска склоништа моћника, масонска удруживања и мафијашке уроте, "сапунске опере" и рекламни тв-спотови те тријумфи мамонске идолатрије и лихварског користољубља. Изложене разлике могу се опазити и голим ухом те одговарајућом поредбом музике Европе пре револуција "трећег сталеза" и музиком "последњих времена", званом "rock and roll", односно "Клати-се-и-ваљај".

Владавина племства је свуда тежила да све уздигне ка идеалним висинама, обележеним соларним и небеским симболима, попут орлова са стегова и грбова. Владавина просташтва свуда тежи да све снизи и понизи, до опште, дакле најниже разине, до баруштина и подземља, одакле потичу осведочења склоности модерног човека, Мики Маус и Паја Патак, човек миш и човек патка.

Извршени преокрет вредности и врлина је толико дубок и замашан да обесхрабрује сваку наду у обнову веродостојне монархије или аристократске државе унутар циклуса модерне цивилизације. Обнова је могућа само са оне стране краја тог циклуса и његових "последњих времена", која многи знаци објављују. За обнову веродостојне монархије или аристократске државе неопходна је истинита револуција – у првобитном значењу тог појма – у уму и срцу човека. То је добро уочио и поменути претендент на француски престо објашњавајући смисао аристократског начела "noblesse oblige" ("племенитост обавезује"):

"`Племенитост обавезује` значи да чинимо оно што нам наше срце и наше обавезе налажу да учинимо, значи прихватити одговорност своје улоге. Ако хоћемо бити племенити – морамо делати као племенити. Оно што недостаје Француској данас – то је друга револуција. Али не насилна револуција већ револуција духа. Нопходно је променити наш менталитет, наше обичаје, наше навике."

Своју приврженост начелу "пламенитост обавезује" принц од Орлеана је доказао одлуком да лиши титуле наследника свог сина Анрија. Објашњава: "Учинио сам све што сам могао за своје синове. Васпитао сам их да буду независни и настојао сам да у њима охрабрим жељу за афирмацијом. Нажалост, они воле само почаст и славу али не и одговорности. Лишио сам сина Анрија титуле престолонаследника, 1984. године, када се развео од принцезе Марије-Терезије, која је била савршена супруга са династичког становишта и која му је дала петоро синова – да би убрзо потом оженио једну буржујку. Такво понашање је недопустиво и неприхватљиво за католичког принца Француске."

Ретки су људи који данас могу разумети а камоли одобрити и усвојити изложену етику делања. Чиновни и поруке племенитости се фатално изобличују, до карикатуре, у свести модерног човека.

Док сам исписивао претходну реченицу, са путева сећања поново ми је пришао принц Дадо Русполи, доносећи један свој пример реченог. Једне сезоне "слатког живота", медијима масовних комуникација је завладала фотографија принца, снимљеног на улици Каприја, како корача носећи на рамену гаврана. Легенде су тумачиле фотографије као последњи "штос" славног плау-боуа који је изазвао масовна опонашања. У недостатку гаврана имитатори су на рамену шетали све пернато чега би се докопали. На виа Венету сретао сам и раскокодакане кокошке на раменима смртно-озбиљних власника.

Принц Дадо Русполи нашао се у улози слуге захваљујући последњој изабраници срца, глумици Кармен Манцано: пратећи је на дуготрајне пробе, он се постепено умешао у живот позоришне дружине до толике мере да се коначно нашао и на сцени, прихвативши понуђену улогу. Наведено чуђење пред падом човека од принца до слуге – педагошки осведочава психологију савременог човека, која је управо сушта супротност аристократског.

Типични модерни буржуј, који по дефиницији не поседује никакву племенитост, нити одговарајуће самопоштовање и самопоуздање – има панични и често параноични страх од мешања са нижима од себе на наопакој друштвеној хијерархији, одређеној плутократским начелима. Без такозване "солидне материјалне базе" – буржуј је нико и ништа те потпуно изгубљен.

Веродостојни аристократа, наоружан врлинама духовне вирилности и племенитости те одговарајућим самопоштовањем и самопоуздањем – нема никаквог страха од мешања са нижим од себе па чак и са најнижим: нико изузев самог племића не може угрозити његов статус. И без икакве "материјалне основе", односно без и пребијене "кинте" – аристократа остаје целовито оно што јесте и што је његово битно обележје. Сведочи исповест принца Дада Русполија, изречена пред замком Вињарело.

Данас, као и јуче бит аристократије треба схватити као дужност: дужност васпитања, дужност часности, дужност храбрости. Ево једног практичног примера: Вињарело, пре педесет година, био је пун породица, гувернанти, кувара, коњушара, возача. Сад је остао ту само један стари вртлар који једва успева да одржи поредак чувеног врта италијанског стила. Времена су се радикално изменила. Од огромног феуда око замка – ни један квадратни метар терена више није наш. Крузеирос, бразилска монета која је чинила богатство моје мајке – постао је безвредни папир. Е па добро, мој отац је преживео тај ударац судбине а да није трепнуо, оставши усправан попут храста. Што више аристократија губи материјалну моћ – то се више оснажују њене моралне енергије. То је храброст која долази из далека."

Ако неког занима зашто сам узео за пример аристократског држања управо принца Дада Русполија – одговор почива управо у начелу "племенитост обавезује". Покушао сам да применим то начело те сам посегао за најслабијим уместо за јачим или најјачим примерима. Сам принц себе дефинише као "декадента"; "Не поричем декаденцију. У Сједињеним Америчким Државама, када хоће да ме увреде, кажу ми: `You are a decadent!` И не знају да ми пружају комплимент јер се цивилизација рађа увек из декаденције а никад из варварства."

Постоји и друга врста декаденције којом се окончава цивилизација. Реч је о декаденцији цивилизације, попут модерне, коју карактертишу симптоми позног, односно сенилног варварства. Таква декаденција ослобађа ову арену универзума за појаву нове културе. Ту почивају највеће наде и у појаву нове аристократије те одговарајућег поретка. Учи Ортега и Гасет: "Када колективна сензибилност дође до тог ступња, ту почиње нова историјска епоха. Бол

и страх стварају у масама нову особину искрене скромности која окреће леђа свим антиаристократским илузијама и теоријама. Нестаје мржње према еминентној мањини. Признаје се неопходност њене специфичне интервенције у друштвеном животу. На тај начин затвара се један и почиње други историјски циклус. Почиње период у коме се обликује нова аристократија."

(Преузето: "Погледи – Специјал" ("Повратак Краља") бр.1.; НИП "Погледи"; Крагујевац; 31. јануар 1991.; стр.22.-26.)